

Aklım İskelede Kaldı

Ayla ABAK

Amasra'da deniz kenarı... Kumsalda değil, kalabalıktan uzakta, kampımızın arkasındaki تنها kayalıklardayım. Deniz, kayalara burada öteden beri bir şeyler anlatıyor. Şifrelerini çözmek için sürekli onları dinliyorum. Bu kıyıda artık teknelerin hiç yanaşmadığı, yosun sakallı eski bir iskele de var.

Deniz şarkılarının denize doğru yürüyerek söylenmesi için yapılmış gibi duran, upuzun iskelenin ucunda bir başına bekleyen iskele babasını Karadeniz'in dalgaları pek rahat bırakmaz. Oysa o, denize açılan ama bir daha geri dönmeyen çocuğunun ardından kalakalmış bir babanın anısına dikilmiştir.

Bu baba bugün, dalgasız olan denize dönük, küçük kamburunu iyice eğmiş, kim bilir hangi duygu içinde donakalmış hâliyle iyice içime dokunuyor. Oltamı alıp yanına gidiyorum. Her zamanki gibi ucunda iğnesi olmayan oltamın misinasını sarılı tahtasından açıyorum. Cebimdeki midyeden oltamın ucuna bağlıyorum büyük bir parça. Babanın yüzü bugün iyice çarpılmış. Ona çizdiğim neşeli yüz bile bir delinin korkunç sırtması olmuş. Giden oğlunun arkasından artık kendisi de kaybolmuş...

Kaya balıkları oltamın ucundan doyuruyorlar karınlarını. Bazen oyun olsun diye onları hızla yukarı çekiyorum. İple beraber fırlıyorlar havaya. Gün ışığında kırılan renkli sularını saçıyorlar. Yeşil ve mor karışımı deniz rengi, geri yağıyor denize.

Deniz, bu babanın oğluyla ve bu balıklarla beraber yoğrulmuş kocaman bir şey. Yuttuğu her şeyi içine alıp kendi rengine boyuyor. Ben de bu iskeleden ona sırdaş olmak istiyorum. Ama deniz değil bana, bu iskele babasına bile sırrını fısıldamıyor. Göğün arkadaşı o. Bir eli dünyanın öbür ucunda. Kim bilir hangi kıyıda hangi şarkıyı söylüyor. Biliyorum beni her gün görse de hemen unutup. Akli hep önemli şeylerle dolup taşan büyükler gibi. İçi binbir rüyayla dolup taşıyor onun, çalkalanıp duruyor. Derinliklerinde, bir sır saklıyor ısrarla, ağır bir sır. O sırdan bir pırlıtu düşüyor bazen deniz ahalisine de. Yengeçler, sanki sedef odacıklarında inzivaya çekilip sırdan yayılan bu minik payı anlamaya çalışıyorlar.

Kaya balıklarından biri kazara iskeleye düşünce usulca alıyorum elime. Nasıl kaygan bu balık... “Akıt beni denizime. Döneyim kaya kuytularına.” diyor. Donuk bakışları iskele babasını tanıyor sadece. Beni aralarına almıyorlar. Yunusların yüzgeçlerine tutunup mercan adalarına doğru yüzemiyorum. Anlıyorum; zaten ben, akşam olunca evine dönmesi gereken uslu bir kızım.

Dönmeliyim. Zaten tadına da baktım denizin, çok acı, susuzluğu arttırıyor. Ne içinde ölümsüz deniz kızları var; ne kayıp ülkeler, ne zümrüt defineler, ne ağızlarında altın yüzüklerle dolaşan kırmızı balıklar... Hiç ağlayamayan iskele babasına çizdiğim yüzü, denizin tuzlu suyuyla yıkıyorum. Yine de aklım iskelede kalıyor.

Oltamı titreten ve hep kaçıp gitmek isteyen kaya balıkları, göğün arkadaşı deniz, benimle hiç konuşmayan iskele babası ve uzaklara duyduğum hasret çocukluğumun içinde kalıyor.